

BLAGO

Bilo je tome vrlo davno kad su naši pra-pra-precima pošli u potragu za dobrom. Priča se da su u tom ranom dobu ljudi bili vrlo rijetki, a svijet pust i malo se dobra moglo naći u njemu. No naši su pra-pra-precima bili vrlo uporni i neprestano su tragali za njim. Drugo im nije niti ostajalo, jer, ionako su stalno bili u bijedi i svakakvim nevoljama.

Jednom tako idahu preko nekakve vrletne planinske pustare gdje su stalno puhali i hukali ledeni vjetrovi i sablasne maglušine vukle se među gudurama, a svako malo na njih su razne gadne zvijeri i nekakvi demoni kesili svoje zube. Nikome se taj kraj nije milio. No kako su čuli da su tu, u nekoj pećini, skrivena velika blaga, vrlo su ga pomno pretraživali. Pri tom su se kretali oprezno i uplašeno zirkajući svuda unaokolo, očekujući više nekakvo zlo ili smrt, nego dobro.

Tragajući tako za blagom, nabasaju na neku staru, nemoćnu ženu. To ih uplaši više nego da su sreli kakvu grdnu neman, jer nikako nisu očekivali da bi u toj hudoj pustari mogli sresti neko nepoznato čeljade. A kad su još vidjeli da je ružna ko nekakva gladna avet prepadnu se još i više i brzo pobjegnu od nje, usprkos njenim molbama i preklinjanjima: da ju, onako jadnu i nemoćnu, ne ostavljaju samu nasred te pustare, nego da joj pomognu ispeti se do kućerka u kojem je stanovala, na vrhu obližnje glavice.

Pobjegoše svi osim jednog mladića koji nije imao srca da ju tako, jadnu i bespomoćnu ostavi nasred puta. On joj nevoljko pomogne da ustane na noge, podupre ju i polako se s njom popne do njene kolibice. Trebalo im je, boga mi, dosta vremena za sve to, jer starica je bila jako slaba, a ona njena bajtica puno dalje nego što se bilo učinilo u prvi mah.

Kad ju je konačno uveo u kuću, mladić odahne i htjede brzo otići da sustigne one druge ljude iz svoje grupe i nastavi tražiti blago, no ona ga zaustavi da mu zahvali i reče mu da ga u jednoj pećini čeka tako veliko blago za kakvo još nije niti čuo. Dok ju je slušao što govori i gledao, mladić vidje da ona i nije toliko ružna koliko im se učinilo kad su ju bili ugledali, a i oči su joj, usprkos starosti, bile bistre i svijetlile kao dvije žeravice.

Kad je stigao ostale tragače, bilo je već kasno. Oni su bili našli ono blago u jednoj spilji i iznosili ga van. Neki su natovarili svoje konje i magarce, neki kola, a oni koji nisu imali ništa od toga ponijeli su na leđima i u rukama što su više mogli. Mladiću, koji je došao nakon što je sve bilo podijeljeno i razgrabljeno, rugali su se da je on svoje blago našao prije svih ostalih.

“Pravo mi i budi - govorio je ražalošćeni mladić u sebi - kad se, nevoljnik, kakav jesam, brinem o tuđem dobru, a ne o svome.”

Uđe u onu spilju da barem vidi mjesto gdje je ležalo to silno blago koje mu je, za dlaku izmaklo iz ruku. Od svega što je tamo bilo, ostala je tek neka knjižica, za koju nitko nije mario, nego ju je svatko kome je smetala nogom šutnuo na neko drugo mjesto. On ju uzme, i kad je izišao iz spilje otvori ju da vidi o čemu govori.

Napisao ju je neki veliki mudrac o kojem je slušao samo u legendama. Na prvoj stranici pročitao da je to knjiga koja - onoga ko ju bude slušao - može naučiti da stvara nevidjeno velika blaga, prema kojima je ono što je bilo u spilji prava sitnica, te koja čovjeka može naučiti da vlada drugim ljudima i da se tako služi i njihovim dobrima. Pisalo je još mnogo toga, ali sada ne možemo pričavati cijelu knjigu.

Čitajući ju, mladić je počeo shvaćati da ga ona starica, koja - kako mu se sada činilo, nije bila obična žena, nego možda Starost ili čak sama Mudrost - da ga, dakle, ona nije obmanula.

Legende govore da je onaj mladić kasnije postao kraljem, i da je, kako to obično i biva u ovakvim pričama, podigao nevjerojatno veliko, bogato i sretno kraljevstvo.